చిత్రమాలిక

పంతులు–శాస్త్రి

స్నేహలత

రిజిస్ట్రేషను వ్యవహారం రెండు గంటలకే అయిపోయింది. బజారుపని నాలుగన్నర కల్లా పూర్తయి పోయింది. ఆరు గంటలకి గాని రైలు లేదు. మాధవరావు తనతో కూడా వచ్చిన సరవయ్యకి సామానులు అప్ప జెప్పి సేషనుకే వెళ్ళి కూర్చోమన్నాడు. తాను సరిగా రైలువేళకల్లా వస్తానన్నాడు.

సరవయ్యని పంపించిన తరువాత కొంచెం సేపు అటూ ఇటూ తిరిగి మరొక్క కప్పు కాఫీ తాగి వస్తే సరిగా వేళకి వెళ్ళినట్లే అనుకున్నాడు. అన్న సమయానికి అరగంట ఆలస్యంగా వెళ్లడం మర్యాద కాదు గాని, ఒక అరగంట ముందుగా వెళ్ళడంలో పొర పాటేముంది? కాకపోతే ఆ ప్రాంతంలోనే కొంచెం సేపు తచ్చాడవచ్చును.

రెండు గంటలకి బరువుగా టిఫిను తినడం చేత ఏమీ ఎక్కువగా తినాలనిపించలేదు. అయినా కేవలం కాఫీ తాగి బైట పడడానికి ఇష్టపడక ఒక దోశ తిని కాఫీ తాగేడు.

కాఫీ హోటలులో ఫలహారాలు బాగానే ఉన్నాయి. గాని, అద్దాలు అంతకన్నా బాగున్నాయి. అందులో ఈవాళ వాటి ఉపయోగం మాధవరావుకి మరీ బాగా మన సుకి నాటింది

తనను తాను కొత్తగా ఎవరో మనిషిని చూసినట్లుగా చూసుకుని పరవాలేదను కొన్నాడు. భగవంతుడిచ్చిన కను ముక్కు తీరు ఉండనే ఉంది. దానికి తోడు చక్కగా సంరక్షణచేసి పెంచి, నాగరి కంగా కత్తిరింపించుకున్న క్రాఫింగు ఉంది. బంగారపు ఫ్రేము కళ్ళజోడు ఉంది.

కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడినప్పుడు పూర్తిగా మనిషి అంతా కనబడ్డాడు. తను అయిదడుగుల పదంగుళాలు పొడుగున్నా అంత మరీ సన్నంగా లేడు. తన తెల్ల పేంటు తెల్లచొక్కా-వాటిలో ఎంచడానికేమీ లేదు.

కాఫీ హోటల్లోంచి బైట పడి సిగరెట్టు వెట్టి, రెండుమిఠాకిల్లీలు తీసుకున్నాడు. కిల్లీ దుకాణం ముందున్న అద్దం ఇందాకటి తన అభిప్రాయాన్ని బలపరిచింది.

నడిచి వెళ్ళడమా రిక్షాలో వెళ్ళడమా? అనుమానం వచ్చింది. నడిచి వెళ్తే కొంత టైము కలిసి వస్తుంది. (అంటే ఇప్పుడు తాను కొంత కాలం గడపవలసి ఉంది కదూ) అయినా సుమారు రెండు మైళ్ళు ఉంటుంది. తమ పల్లెటూళ్లి లెక్కనైతే ఆ మాత్రం దూరంలో రెండు మూడు ఊళ్ళను దాటి పోవచ్చును. చివరికి రిక్షా ఎక్కడానికే నిశ్చయించు కొన్నాడు. కాకపోతే అక్కడ ఆ వీధిచివరను దిగి పోయి తాపీగా వెళ్లవచ్చును అనుకొన్నాడు.

రిక్షాలో కూర్చున్నాడు. వెనక్కి చేర గిలబడి తన్మయత్వంతో సిగరెట్టు పొగని అనుభవిస్తున్నాడు.

తన అభిమానపత్రికలో తరుచు రాసే అభిమాన రచయిత్రి అనూరాధాదేవి గారిని కలుసుకోబోతున్నాడు. అది విశేషం. చాలామంది లాగ "ఎవరో ఈ అనూరాధ? బాగానే రాస్తున్నట్టుంది" అనేసి ఊరుకోక పత్రిక ఆఫీసునుండి ఎడ్రసు సంపాదిం చాడు. ఆ ఉత్తరం వచ్చి నాలుగు రోజులే అయింది.

అసలు ఎడ్రసు తెప్పించడంలో ఉద్దేశం కేవలం ప్రశంసాత్మకంగా ఒక ఉత్తరం రాద్దామనే—అయితే అదృష్టవశాత్తూ ఆవిడ ఉండడం తమ ఊరికి పది మైళ్ళ దూరంలోనే గల పట్నంలోనే తటస్థించింది. అందుకు తోడు ఈరిజిస్ట్రేషన్ వ్యవహారం ఒకటి వేళకు కలిసివచ్చింది. దాంతో ముఖాముఖిగా కలిసి మాట్లాడ్డం చాలా బాగుంటుందన్న నిశ్చయానికి వచ్చిన వాడయి, మొన్న ఈ వూరువస్తున్న సుబ్బా రాయుడు చేతికి ఉత్తరం ఇచ్చి ఇక్కడే పోస్టులో పడెయ్యమన్నాడు. తమ ఊరి నుండి అయితే ఉత్తరం అందడం ఆలస్యం కావచ్చును. తరవాత ఆ రాత్రే సుబ్బా రాయుడు ఏమరిక లేకుండా ఉత్తరం పోస్టు చేసిన వైనాన్ని తెలుసుకొని మరీ నిద్ర పోయాడు. అందుచేత ఉత్తరం నిశ్చయంగా అంది ఉంటుందనడంలో ఎటువంటి సందే హామూ లేదు.

ఈ రిజిస్ట్రేషన్ గొడవ ఎంతసేపు పడు తుందో అన్న అనుమానంతో అయిదు గంట లకు వచ్చి కలుసుకొంటానని రాసేడు— ఇంత వేగం తెమిలిపోతుందని తెలిసివుంటే ఏ మూడుగంటలకో వస్తానని రాసిఉండును —సరే, కానీ ఇప్పుడు మరి చేసేదేముంది? అయిదు దగ్గరసా కావస్తుంది—

అనుకొన్న ప్రకారంగా వీధిచివర రిక్షా దిగిపోయి ఇంకొక సిగరెట్టు ముట్టించాడు. ఇంకా రిక్షాలోనే వెళ్లాలన్నా ప్రయోజనం లేదు. అసలు ఇల్లేదో తనకి తెలుస్తేకద్దూ? ఇంకా నయం, పత్రికవాళ్ళు ఫలానా ఊరు అని రాస్తే ఉత్తరం అందిపోతుందని రాయ లేదు. అలా అయినా తను హంతకుడు కొన క్కరలేదు. పోస్టాఫీసుకివెళ్ళి కనుక్కుంటే తెలిసిపోతుంది. ఇప్పుడంత గొడవ లేదు— వీధిలో అనుమానం లేదు—ఈవీధో, ఎంత మహో, ఒక ఫర్లాంగుకంటె పొడవుగా లేదు. ఇందులో అటువంటి పేరుపడ్డవ్యక్తినివాసం కనుక్కోడం ఏమంత కష్టమయిన పని?

అసలు తన ఉత్తరం ఆమెకి తప్పకుండా అందేఉంటుంది. అంచేత తప్పకుండా తన కోసం ఎదురుచూస్తూ వుండాలి

అలా వీధికి అటూ ఇటూ గల ఇళ్ళను పరిశీలించుకొంటూ వీధి ఈ చివరినుంచి ఆ చివరివరకూ సాగిపోయాడు. అట్టే జన సంచారం ఉన్న వీధిలా లేదు—ఎక్కడా తాను ఇకే అయి వుంటుందనుకొందికి తగిన

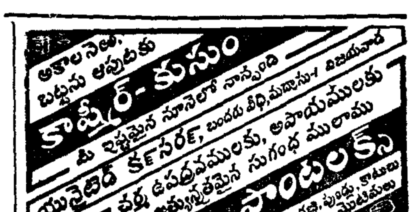

★ స్నేహలత ★

ఇల్లు కనిపించలేదు—పోనీ ఎవరినయినా అడుగుతామా అనుకొంటే, అడిగితే సరైన జవాబు వస్తుందనిపించే మొగం ఏదీ కనిపించలేదు. ఎవరినో ఒకరిని అడక్క తప్పదు—మళ్ళీ తను ఆరుగంటలకి స్టేషనుకి వెళ్ళాలి. ఇప్పుడు రైలు తప్పిపోయినందువల్ల మరేం ప్రమాదంలేదు. రాత్రి రెండవ ఆట సినిమా చూసి, తెల్లవారుజాముబండికి వెళ్ళవచ్చును—అయినా, అనవసరంగా రైలు తప్పిపోవడం దేనికి? చూడదగినవిగా లేవు ఉన్న మూడు సినిమాలున్నూ—

మాధవరావుకి కొంచెం విసుగుదల కలిగింది. ఇంత పెద్ద తెలుగుదేశంలో ఉన్న మనిషినిగూర్చి ఏ ఊరో ఏ వీధో తాను తెలుసుకోగలిగాడు గాని, వీధిలో ఇల్లెక్కడో తెలుసుకోలేక పోవడం ఏమిటి? మరి మొగమాటపడి లాభంలేదు—ఇదుగో ఈ ఎదురుగా వస్తున్న గొడుగు, కోటు ఆయన్ని అడగాలి.

ఇంతాచేసి తాను మనిషిని ఎంచుకొని అడిగితే ఆ మనిషిది ఈ ఊరే కాదట! ఎవరో బంధువుల ఇంటికి వచ్చి ఇప్పుడు రైలుకి వెళ్తున్నాడట. అతను పోతూపోతూ అయాచితంగా ఒక సలహాకూడా పారేశాడు—"ఈ వీధిలో ఉంటున్నవాళ్ళ నెవళ్ళనయినా అడగండి — తెలుస్తుంది" ఆయన అడక్కుండా సలహా ఇచ్చినందుకు కోపం వచ్చినా చివరికి అదే ఆచరణీయ మనిపించింది.

వీధిలో మళ్ళీ సంచారం ప్రారంభించాడు. వీధిలోని ఇళ్ళు సుమారు అన్నీ వీధికి ఆనుకొనే ఉన్నాయి. ఒక ఇంటికి మాత్రం ముందు గోడ ఉంది; గేటు ఉంది-పక్కగా చిన్న అరుగులున్నాయి. ఒక అరుగుమీదకొక కాలు మోపి, నిలబడి ఉన్నాడొకతను. ముతక ఖద్దరు లుంగీ, గళ్ళ చొక్కా—బీడీ కాలుస్తున్నాడు—అతను ఇందాకా తాను ఇటునించి వెళ్ళినప్పుడూ అలాగే నిలబడి ఉన్నాడు; కాకపోతే అప్పటి బీడీ పారేసి ఇంకొకటి ముట్టించి ఉంటాడు—అతనిని ఎందుకో అడగాలని బుద్ధి పుట్టలేదు ఇందాకా—కాని, ఇప్పుడు మరి తప్పేలాగ లేదు, ఏమంటే, ఇందాకా అతను సలహా చెప్పినట్టు ఈ మనిషి ఈ వీధిలో ఉంటున్నవాడే, కాక, ఏమీ పనిలేకుండా అలా నిలబడి ఉన్న మనిషికి కాస్త పని కల్పించినట్టూ అవుతుంది. దగ్గరకు వెళ్ళి వివరాలన్నీ చెప్పి ప్రశ్నించాడు—

అతను అడిగిన దానికి సమాధానం చెప్పకుండా, "ఎందుకు ఆవిణ్ణి కలుసుకోవడం? ఆవిడ మీకేమయినా డబ్బు బాకీ ఉందా?" అని అడిగాడు.

మాధవరావుకి ఈ మనిషి ధోరణి ఏమీ నచ్చలేదు—కాని, ఇతనికేదో ఆవిడ గురించి తెలిసినట్టే ఉంది—అసమం ఆవిడ ఎక్కడుంటుందో అయినా తప్పక చెప్పగలడనుకొన్నాడు—తనరాక ఉద్దేశం ఏమిటో విశదపరచాడు.

అతను "అలాగా! అయితే రండి, ఆవిడ ఈ ఇంట్లోనే ఒక భాగంలో ఉంటున్నారు! మేమొక భాగంలో ఉంటున్నాము—లోపలికి రండి" అన్నాడు.

మాధవరావు సరైన మనిషిని పట్టుకొన్నందుకు తనని తాను అభినందించుకొంటూ ఆవిడతో సంభాషణకి ఎలా ఉపక్రమించడమా అనుకొంటూ అతని వెనకాతలే లోపలికి వెళ్ళాడు.

కాని అంతలోనే అకాభంగంగా అతను, "అరె, తాళం వేసి ఉంది! నేనింకా ఆవిడ ఉన్నారనుకొన్నాను. కూర్చోండి" అన్నాడు కుర్చీ చూపిస్తూ—

మాధవరావుకి మరి కూర్చోడానికి బుద్ధి పుట్టలేదు. "ఎందుకులెండి, నాకు అవతల రైలుకి వెళ్ళవలసి ఉంది. మరొకప్పుడు, తీరికగా ఉన్నప్పుడు వచ్చి కలుసుకొంటాను-ఇల్లు తెలిసిందికదా, నమస్కారం!" అన్నాడు.

అతను అంత సులభంగా విడిచి పెట్టలేదు మాధవరావుని. "ఇంతా వచ్చి ఆవిణ్ణి చూడకుండా వెళ్ళిపోతారా? మీరూ వెళ్ళిపోగానే ఆవిడ వస్తారేమో? ఇంతకీ మీరు టైము కూడా తెలుపుడు చేస్తూ ఉత్తరం రాసేరేమో? ఉండండి, పెరట్లో ఉంది మా చెల్లెలు లలిత-దానితో ఆవిడ ఏమయినా చెప్పిందేమో?"

మాధవరావుకి కూర్చోక తప్పిందికాదు-ఆ అమ్మాయి పెరట్లోంచే పాడుకొంటూ వచ్చి, మాధవరావుని చూసి పాట ఆపేసింది. అతను "చెల్లెమ్మా! మన ఈ రెండో

> "నమస్కారం స్వామీ. క్షేమమా..ఒక రూపాయుంటే అప్పివ్వండి."
>
> "రూపాయి..జేబులో రాగి దమ్మిడీకూడా లేదు!"
>
> "ఓ. అలాగా......పోనీ ఇంట్లో..."
>
> "ఇంట్లోనా. ఓ. అంతా కులాసాగా ఉన్నారండి మీ దయవల్ల. అంతా క్షేమం. వస్తా."

వాటాలో ఉన్న అనూరాధగారిని కలుసుకొందికి ఈయన వచ్చేరు. సరిగా అయిదు గంటల వేళకి వస్తానని కూడా ముందుగా తెలియ పరచారట-అయినా చూడు ఆవిడ ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయిందో ఏమిటో, నీతో ఏమైనా చెప్పిందా?

"చెప్పడం అంటే ఉదయం కాఫీ తాగుతున్నప్పుడు అంది. ఈవాళ సాయంకాలం తను ఇంటిదగ్గరే ఉంటాననీ, ఎవరినో కలుసుకో వలసి ఉంటుందని. బహుశః వీరినే అయిఉంటుంది—కాని, ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయిందో?"

"అసలు ఎక్కడికి వెళ్తుందో ఏమిటి చేస్తుందో, ఆవిడకి తెలుస్తే కదూ"

"అదీనిజమేన్లే, తనను తానే మరిచిపోతూ ఉంటుంది. ఒక్కొక్కనాడు ఏదో రాస్తూ కూర్చొని, తిండిమాటకూడా మరిచిపోతుంది. తరవాత చల్లారిపోయిన అన్నం తినలేక బాధపడుతుంది—"

"ఆఁ ఏమిటో సెద్దూ! అంతమహోదీక్షగా రాసేస్తున్నట్టు - అదీ ఒకపోజే"

"పోజు కానీ, ఏం కానీ, ఆవిడ కథలు రాస్తుంది; వాటివిలువ వాటికుంది. లోకంలో కొందరి దృష్టిలో అవే కళా స్వరూపానికి పరమావధులు—"

"ఆఁ పోనిద్దూ! ఏదో ఆడది రాసిందికదా అని పత్రికవాళ్లు వేసుంటారు—కాక, ఆ కథల్లో ఉన్న విశేషం ఏమిటో నాకేమీ బోధపడదు. ఎందుకేలా జనం వెఱ్ఱెత్తిపోతున్నారో? అంతే వేలంవెఱ్ఱి అంతకంటే మన అమ్మమ్మ చెపుతూండే "గాజు గంబాల మేడ" కథ ఎంతో బాగుండేది."

అమ్మమ్మకథలంటావు. ఆవిడ అమ్మమ్మ కథలు రాసినా ప్రజలకి బాగానే ఉన్న

స్కిన్‌డెక్స్
గజ్జి, దురదలు, పుండ్లు మొ॥
చర్మవ్యాధులకు దివ్యాంజనము
శ్రీవత్స కెమికల్స్ & డ్రగ్స్
లిమిటెడ్, మద్రాసు-30.

ట్టుంది. ఆతిథ్యుడు రాసిన, "దైవసంకల్పం" కథమామూలుగా అందరూ చెప్పుకొనే కథే కదా! దాన్లో ఉన్న విశేషం ఏమిటని మా క్లాసుమేట్స్ని శకుంతలనీ శాంతనీ వాళ్లనీఅడిగేను—రామాయణ భారత కథలు తెలిసినవే అయినా రాసినవాళ్ల ప్రతిభనిబట్టి మళ్ళీ మళ్లీ చదవా లనిపిస్తున్నట్టే తెలిసిన కథే అయినా బాగా రాయగలిగినవాళ్లు రాస్తే గొప్పతనం వచ్చేస్తుందిట."

"బాగానే ఉంది. అంతే ఇదొక పిచ్చి-లోకం గతానుగతికం అని ఊరికినే అన్నారా!"

తాను ఉన్నాడన్న స్ఫురణే లేకుండా అన్నాచెల్లెళ్లు సాగించే ఈ సంభాషణ చాలా అరుచికరంగా తోచింది మాధవరావుకి. ఒకటి రెండుమార్లు లేచిపోవాలనుకొన్నాడు. కాని, వాళ్ల ధోరణి, ముఖ్యంగా ఆవిడ కథలనగూర్చి ఉన్న తప్పుడు అభిప్రాయాలను సరిదిద్దకుండా ఎలా వెళ్లి పోగల ననుకొన్నాడు. తానూ కలుసుజేసుకున్నాడు సంభాషణలో—ఏదో మూక ఉమ్మడిగా "ఈకథల్లో ఏముందనీ, నాకేమీ ఇష్టపడ లేదనీ" అంటే లాభం లేదన్నాడు. విమర్శన అనేది ఎలా ఉండాలో వివరించాడు ఉపోద్ఘాతంగా—కొన్ని కొన్ని కథలు విశ్వవిఖ్యాతులయిన వాళ్ల కథలకి ఏ విధంగా తీసిపోవో నిరూపించాడు. సోదాహరణంగా—మొట్టమొదట్లో అన్నాచెల్లెలిద్దరూ తన వాదనని త్రోసిరాజనడానికి ప్రయత్నించినా, చిట్టచివరికి లొంగిపోయి ఒప్పుకోవలసివచ్చింది — వాదిస్తున్నాడే గాని మాధవరావుకి ఆవిడ ఏక్షణాన వస్తుందో అన్న తలపు విడవకుండా పని చేస్తోంది. వాదనలోనుండి తాను తేరుకొనే సరికి ఆరు దాటింది—తొందర తొందరగా వెళ్తే రైలు అందుకోవచ్చును. కాని ఉభయుల బలవంతం వల్లనే కాక, ఇంతసేపూ తాము ఎవరిగురించిఅయితే మాట్లాడుతూవచ్చారో ఆవిడను చూసే వెళ్దామని ఉండిపోడానికి అంగీకరించాడు.

పనిమనిషి క్యారియరులో భోజనం తెచ్చింది—

లలిత అంది: "ఆవిడ ఈ పూటకిఎక్కడో భోంచేసే వస్తుంది. మీరు ఏ హోటలుకో వెళ్లడం ఎందుకు, ఇక్కడే భోంచెయ్యండి. లేకపోతే అనవసరంగా అన్నం ఉండిపోతుందండి.

చెల్లెలి మాటలను అన్న బలపరచేడు. మాధవరావు మాత్రం ఒకంతట ఇష్టపడలేదు. ఆవిడ భోజనం చెయ్యకుండావస్తే? అప్పటికి హోటళ్లు మూసేస్తే?

లలిత అన్నిటికీ సమాధానాలు చెప్పింది. ఆవిడకి రాత్రి భోజనం అంత తప్పనిసరికాదనీ, సాయంకాలం ఫలహారంచేస్తే రాత్రి భోంచెయ్యదనీ, ఏ స్నేహితులతోనో సినీమాకు వెళ్ళి దార్లోనే వాళ్లతో కలిసి భోంచేసి, ఏ పదకొండు పన్నెండు గంటల రాత్రికోగాని మరి రాదనీ వివరంగా చెప్పింది. మాధవరావుకి భోజనం చెయ్యక తప్పిందికాదు—

ముందు మగవాళ్లిద్దరికీ భోజనం పెట్టి తరవాత తను తింది లలిత—

కొంతసేపు ఏమీ మాటలు లేకుండా గడిచి పోయింది. చీమ చిటుకుమన్నా ఆవిడ అనూరాధా దేవి వస్తున్నట్టు అనిపించేది మాధవరావుకి.

లలిత ఏమీ కాలక్షేపం లేకుండా కూర్చుంటే చికాగ్గా ఉంటుందని తన పుస్తకాలు తీసింది—పుస్తకాలు తియ్యడంతో ఒక బుద్ధిపుట్టింది.

"ఏమండీ! ఇందాకా మీమాటలను బట్టి చూస్తే మీరు చాలా చదువుకొన్నట్టున్నారు. నేనిమధ్యను కొన్నాళ్లు కాలేజీకి వెళ్లలేదు. వెళ్ళినా ఆ పండు మీసాల లెక్చరరుగారు ఏంచెప్తారో ఏమీ బోధపడదు. ఈ ఇంగ్లీషు పోయిట్రీ కొంచెం బోధపరచుకొంటా విరా అనూరాధాదేవిగారు వచ్చేలోగా" అంది.

మాధవరావుకి తన ఎమ్. ఏ. సెకండు క్లాసు పాండిత్యం ఇన్నాళ్ళకు అక్కరకు వచ్చినట్టనిపించింది.

పాఠం పూర్తిఅయేసరికి తొమ్మిదిన్నర దాటింది.

తాను మరి వెళ్తానన్నాడు. వాళ్ళిద్దరూ ఇదుగో మరొక అరగంటలో తప్పకుండా వస్తుంది; పావు గంటలో వస్తుంది అని గడువులు పెట్టుకొంటూ వస్తున్నాడు.

"ఊహుఁ ఏదో, సినీమాచూసి, రైలుకి వెళ్ళిపోతాను."

"సినీమా చూసి, అలా వెళ్లిపోవడం ఎందుకు? ఆ వేళకి ఆవిడ తప్పకుండా మేలుకొనే ఉంటుంది. ఆవిడ నిద్రపోవడం తెల్లవారుజామున ఏ నాలుగు గంటలకో—లేవడం నేను పదిగంటలకి కాలేజీకి వెళ్ళే వేళకి."

అతనన్నాడు. "అవునండీ, ఆవిణ్ణి కలుసుకోడానికి అదే మంచి సమయం! ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. మా గొడవకూడ ఉండదు. మేము నిద్రపోతూ ఉంటాము - ఆవిడ

'బ్రాంకైటిస్ మూలంగా
నా శ్వాసకోశాలలో
మంట పుట్టింది'
కాని పెప్స
శ్వాసబాధను, మంటను వెంటనే
నివారించినవి

పెప్స్ బిళ్లలు గొంతు, రొమ్ము బాధోపశమన నివారక ఔషధములు కలవి, మీరు పెప్స్‌ను చప్పరించునపుడు ఈ ఔషధములు ఆవిరి అయి, మీ శ్వాసద్వారా గొంతుక, శ్వాస మార్గంగుండా, శ్వాస కోశాలకు కొనిపోబడుతాయి, ఇలా అవి సరాసరి మిమ్ము బాధించే భాగాలను చేరుతుంటాయి. అందుకే పెప్స్ అంతశక్తివంతమై, జగద్విఖ్యాతి గాంచినవి. పెప్స్ దగ్గులను అణచివేస్తాయి, గొంతు పుండు బాధను ఉపశమింప జేస్తాయి, కఫమును కోసివేసి, శ్వాసబాధను పోగొట్టుతాయి. ఇన్‌ఫ్లుయెంజా, బ్రాంకైటిస్ చికిత్సకు ఇవి అమోఘమైనవి.

PEPS

పెప్స్ గొంతు, రొమ్ము బిళ్లలు
మందులమ్మేవారి అందరివద్దా లభిస్తాయి.

మద్రాసు సోల్ ఏజంట్లు: దాదా & కంపెని, పార్కుటౌన్, మద్రాసు-3.

రాగానే చెప్తారు, మీ రిలా వచ్చి సినీమాకి వెళ్ళేరనీ, సినిమా అయిపోగానే తిరిగి వస్తారని."

"ఆవిడ అప్పుడు రాసుకుంటూ ఉంటారు కాబోలు?"

"అఁ ఒక్క పాటిలో మించిపోయిందేముంది లెండి. ఒక్కొక్క నాడు ఆవిడ రాసేదేమీ ఉండదు, అటూ ఇటూ తిరగడం, పదిమార్లు టీ పెట్టుకు తాగడం తప్ప- మీరు వస్తే మీకు టీ దొరుకుతుంది" - అంచేత తప్పకుండా రండి.

"ఉఁహుఁ నేను రావడంకాదు - ఆవిడ దగ్గర వీధి తలుపుకి వేరే తాళం ఉందికదూ- మీరూ సినీమాకి వస్తానంటేనే—"

కొంతసేపు తర్జన భర్జన లయినమీదట ముగ్గురూ సినీమాకి వెళ్ళేరు - అయితే, అటూ ఇటూ రిక్షాల ఖర్చులుగాని, సినీమా టిక్కెట్ల ఖర్చులుగాని, కిల్లీలు సిగరెట్లు టీ ఖర్చులుగాని, అతన్ని పెట్టనియ్యలేదు మాధవరావు. సినీమాకూడా అనుకొన్నంత బాగుగాలేదు - ముఖ్యంగా పాటలు చాలా బాగున్నాయి—

రిక్షా దిగగానే అన్నా చెల్లెలు ముందు దారితీశారు - అతను "రాధమ్మగారూ! రాధమ్మగారూ!" అని పిలిచాడు. మాధవరావు లోపలినుండి వచ్చే కంఠధ్వనికోసం ఊపిరి బిగబట్టి వింటున్నాడు.

ఏమీ జవాబు వినిపించలేదు - అతను తలుపు తట్టుతూఉంటే లలిత అంది - "అన్నయ్యా! తలుపు లోపల గడియ లేదు - ఇదుగో తాళం వేసేఉంది. అంటే ఈవిడ మరి రానేలేదన్నమాట! ఎవరింట్లోనో పడుకొని ఉంటుంది."

మాధవరావు మరి ఉండదలచుకోలేదు - "సరిగా రైలు వేళ నాకు, వెళ్తాను, ఉదయం చూడవలసిన ముఖ్యమైన పనులు కొన్ని ఉన్నాయ"న్నాడు.

ఇంటికి వెళ్ళిన మర్నాడే ఓ ఉత్తరం రాసి పడేసేడు. అనుకొన్నకంటే వేగంగానే జవాబు వచ్చింది, ఆవిడ దగ్గరనుండి. అంత అభిమానంగా తనని చూడాలని వస్తే తాను సరిగా వేళకి ఇంటిదగ్గర లేకపోవడానికి తన విచారాన్ని వ్యక్తపరుస్తూ, ఈమారు ఎప్పుడు వచ్చేదీ ముందుగా రాస్తే తప్పకుండా ఇంటిదగ్గర ఉండగలనని హామీ ఇచ్చింది. ఉత్తరం చివర తాజాకలంలో 'మా పొరుగు వాటాలోఉన్న అన్నా చెల్లెళ్ళు నాగురించి మంచిగాగాని, చెడ్డగా గాని, అతిశయోక్తిగా చెప్పేవన్నీ నిజమని నమ్మరనుకుంటా'నంది - పాపం, ఆవిడకీ తెలుసునన్నమాట ఈ మనుషుల ధోరణి—

* * *

మాధవరావు రిక్షా దిగేడు - వెనకాతల రిక్షామనిషి పళ్ళబుట్ట పట్టుకొని వచ్చాడు.

లలిత ఎదురుగా వచ్చింది—

"ఇవాళ మీ మనసుకి కష్టం కలిగించే వార్త ఒకటి చెప్పవలసిఉంది." అంది లలిత గంభీరంగా మొగం పెట్టి.

మాధవరావు మొగంలో ఏ కదలికా లేదు - లలిత చెప్పుకుపోసాగింది.

"పాపం, మీరు ఇన్నిమార్లు వచ్చి ఆవిణ్ణి చూడ్డంకాలేదు. ఎప్పటికప్పుడు మీ యిద్దరికీ టైము కుదరకుండా అయిపోతూంది. మీరు ఆవిడకని తెచ్చిన పళ్ళూ ఫలాలూ మా పాలబడుతున్నాయి. అయితే, ఇక ముందు మీరు అలా భ్రాంతిపడడానికి అవకాశం లేదు. ఆవిడ గతవారం వెళ్ళిపోడం ఒంటరిగా కాదట. ఇద్దరూ పెళ్ళిచేసుకున్నారని కొందరంటారు, లేదు ఇంకా చేసుకొంటారని కొందరంటారు. పాపం, మీకు కష్టంగానే ఉండవచ్చును, గాని, నాకు మాత్రం సంతోషంగానే ఉంది. మా అన్నయ్యకి ఒక స్థిరమయిన ఉద్యోగం లేదు - ఆవిడ ఖర్చుపెట్టాలను, విలాసాలనూ వీడెక్కడ భరించగలడు—పాపం ఇవాళ ఈ కబురు తెలిసినదగ్గరనుంచీ దిగులుగా ఉన్నాడు. ఇప్పుడే అలా తిరిగి రావడానికి వెళ్ళేడు. వాడు బైటికి తొణికేవాడుకాదు గాని, లోపల్లోపల ఆవిడంటే ఎంతో అభిమానం ఉండేది కాబోలు—ఆవిడ కథలు రాస్తే రాసిఉండవచ్చును గాని మనిషిలో ఏమిటి అంత వింత కనిపించేదో వీళ్ళకి నాకర్థంకాదు - అయినా మీరే అదృష్టవంతులు-ఆవిణ్ణి చూడలేదు, ఇకముందు చూడరేమో? అందుచేత ఏ చిత్రం వచ్చినట్లు ఊహించుకోవచ్చును..."

మాధవరావు మాటలను తూచి తూచి అంటున్నట్టుగా "రికార్డు చేసుకొన్న ప్రసంగం అంతా అయిపోయిందా?" అన్నాడు. ఆమె ఏదో సమాధానం చెప్పబోతూఉంటే వారించి;

"నాకంతా తెలిసిపోయింది-మీఅన్నయ్యే రచయిత్రి అనూరాధ అని - ఇద్దరూ కలిసి నన్నింతలా ఆడించారూ! అబ్బే నాకేం కోపం లేదు. ఉఁహుఁ నన్ను చెప్పనీ, అతనితో కలిసి అంత నాటకం ఆడేవు- ఈమారు నాటకంలో నాతో కలియాలి—"

"ఏమిటో నాకేం బోధపడడం లేదు"

"ఏమీ లేదు, మా అమ్మ తానే నిన్ను చూడ్డానికి వస్తానంది. నేను అక్కర్లేదు నిన్నే అక్కడికి తీసుకొనివస్తానన్నాను. అయితే, మీ అన్నయ్యకు నువ్వు ఎక్కడికో పారిపోయినట్టు ఉత్తరం రాసి పెట్టాలి. మా ఊరికి ఇప్పుడు సరాసరి కారుపోతుంది. నిన్నక్కడ దిగబెట్టి వచ్చి, నేను మనవాణ్ణి కాస్త గాభరాయింప జేస్తాను. ఆతరవాత అక్కడికి తీసుకొని వస్తాను. తన సమక్షంలోనే మన పెళ్ళి జరుగుతుంది."

"నాకు భయంగా ఉందండీ! అన్నయ్యకు కోపం వస్తే!..."

"లేకపోతే నాకు కోపం వస్తుంది."

"అబ్బ మీ కోపతాపాలకి ఇప్పటినుండీ ఒదగాలన్నమాట? అలాఅయితే నేను రాను"

"బతిమాలుకొంటున్నాను - సరా?"

"సరేగాని, అన్నయ్యని ఎక్కువ బాధ పెట్టకండి."

"నన్ను మాత్రం ఇన్నాళ్ళూ భ్రాంతి పెట్టి, గాలికబుర్లతో తిప్పడం బాగుందేం?"

"నిజానికి ఓడిపోయినవాళ్ళం మేమే - గాలికబుర్లలోనుండి నిజం మనిషిని తీసుకెళ్ళిపోతున్నారు. అయితే ఉత్తరంలో ఏమిటి రాయమంటారు?" ★

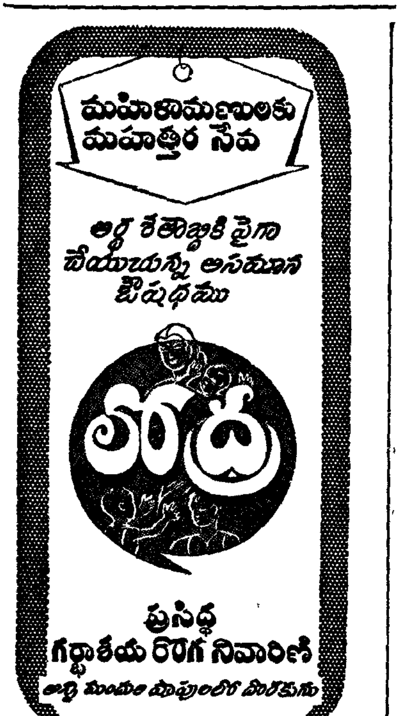

తెలుగు జిల్లాలకు, నైజాముకు ఏజంట్లు:
శ్రీ సీతారాం జనరల్ స్టోర్సు,
బెజవాడ, సికింద్రాబాదు.